

Børme Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 23.

5te juni 1892.

18de aarg.

Reveiaat i Rusland.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksplr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksplr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmål.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmål vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stebornes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der katekiseres.

101.

Hvor mange fattigforstandere valgte apostlene? Hvilket embede havde disse? Kan du nævne nogen af dem? Hvad fortælles der om Stefanus? Hvad er en undergjerning? Hvem gav Stefanus kraft til at gjøre saadanne undergjerninger? Var det alle, som holdt af ham? Hvem stod op imod ham? Hvad gjorde disse skrifstolte? Kunde de overvinde ham i denne kamp? Hvorfor ikke? Hvad slags visdom var Stefanus i besiddelse af? Og hvilken aand var det, som drev ham? Hvad gjorde de skrifstolte, da de ikke kunde staa sig mod ham? Hvorfor stæbte de ham for raadet? Havde Stefanus gjort noget ondt? Hvorledes vilde de da faa ham dømt? Hvad sagde disse falske vidner? Var det sandt, som de fortalte? Svarede Stefanus noget paa denne beskyldning? Hvorledes svarede han? Hvad viste han jøderne i denne tale? Viste de dette? Men brød Stefanus sig noget derom? Hvad gjorde han? Hvad saa han oppe i himmelen? Sagde han ogsaa, hvad han saa? Hvad gjorde jøderne da med ham? Hvor stenede de ham? Klagede Stefanus over denne behandling? Hvad gjorde han da? For hvem bad han? Hvorom bad han for sig selv? Hvorom bad han for dem, som stenede ham? Hvad vil det sige, at Gud ikke skulde tilregne dem denne synd? Varede det længe, førend han døde? — For hvis skyld var det altsaa, Stefanus blev dræbt? Hvad kalder vi saadanne mennesker, som lider døden for kristi skyld? Havde der været nogen martyr i det gamle testaments tid? Kan du nævne nogle? Havde der før Stefanus været nogen martyr i den kristne kirke?

Hvad hed den mand, som vogtede deres klæder, der stenede Stefanus? Hvorledes syntes han om Stefanus's mord? Hvar vi høre noget mere om Saulus? Hvilket navn faar han senere?

Den reddede slavegut.

(Fortsættelse.)

omtrent et aar senere finder vi en kjæl mandlig stiftelse staaende under et løvrigt gummitræ i nærheden af flodbredden. I

haanden havde han et gevær, i hans belte saaes to pistoler, og ved hans side hang en jagtkniv. Paa fødderne havde han høie vandstøvler, som rak opover knærne og var høist nødvendige i den sumpige jordbund, hvor jægeren for øieblikket stod; ellers var han iført en let grøn dragt, og paa hovedet havde han en flettet hat med brede bremmer. Det var plantageeieren Rodrigo d'Ojeda.

Det var netop i den varme middagstid. Hvad kunde have bragt plantageeieren paa denne usædvanlige tid af døgnet til at forlade hjemmet? Og hvem var det, han stod paa lur efter?

Allerede tidligere har vi fortalt om Tarrik, Rodrigues prægtige hund. Sjelden har en hund saaledes som den forstaaet at vinde sin herres kjærlighed. Den var ligesaa tro, som den var lydlig; paa jagten var den uovertræffelig paa grund af sit mod og sin styrke og var ikke ræd for at anfælde den største jaguar. Men ligesaa vild og modig, som den var i kampen, ligesaa snil og rolig var det kloge dyr i hjemmet. Dens herre vidste ogsaa at vurdere alle dens prægtige egenheder, og han vilde ikke for nogen pris have givet slip paa den trofaste ven, som var hans vogter om natten og ledsager paa alle hans vandringer.

Men en morgen var hunden ikke at finde.

Det var Paddy paafaldende, at den ikke laa ved siden af ham foran sin herres dør, hvilket den ellers aldrig undlod, og da Rodrigo om morgenen fik det at vide, kom han i den største ophidselse. Han lod alle negrene hente hjem fra marken og udsurgte dem om hunden; men ingen af dem havde seet dyret.

Nu sendte han dem ud for at lede.

Paddy, som var den flinkeste til at finde spor, kom efter et kvarters tid tilbage og havde da med sig Tariks messinghalsbaand, som han havde fundet ved flodbredden.

„Masfa! Den gamle alligator har sønderrevet den“, sagde han bedrøvet, „halsbaandet laa ved stranden.“

Rodrigo var rent som fra sig selv over tabet af Tarik, hvis mogle man ogsaa meget vanskelig vilde kunde finde.

„Paddy, Paddy!“ udrød han, „hvoreledes er dyret midt paa natten kommet ned til floden? — Det er mig en gaade. Den pleier jo altid at ligge foran min dør.“

Paddy trak paa skuldrene.

„Jeg har fundet merker efter menneskespødder ved siden af Tariks spor“, sagde han. „Saavidt jeg kan forstaa, er den først slæbt afsted med en lasso, har i begyndelsen gjort modstand med alle fire fødder, men er derpaa slæbt videre uden modstand. Den er snart bleven kvalt. Halsbaandet har de ladet ligge for at vise, hvad der er blevet af det ædle dyr.“

„Merker efter menneskespødder! Hvem har det været? Paddy! Jeg er sikker paa, at du har kjendt sporene?“

„De har søgt at udslætte dem saavidt muligt“, var svaret, „saa at det er vanskeligt at sig noget bestemt. Blot paa et eneste sted fandt jeg et spor, som endnu var aldeles tydeligt, og det var af en indianer.“

Rodrigo stod en stund maalløs. „En indianer! Er altsaa seminolerne ude igjen?“ gjentog han langsomt, som om han vilde klarlægge sig, hvad hensigt de kunde have med at berøbe Tarik livet.

J samme øieblik kom Pedrillo styrtende hen til dem med tegn paa den højeste overraskelse.

„Hvad er det, jeg hører?“ udrød han. „Er Tarik, det ædle dyr, død og myrdet af en seminol? Altsaa atter et tegn.“

„Tegn, siger du?“ sagde Rodrigo rask.

„Ja, tillader J, herre, saa skal jeg med-

dele eder mine iagttagelser“, svarede mulatten. „For noget over otte dage siden fik jeg øie paa et par kongeørne; morgen efter morgen saaes de at sveve henne i skovkanten for derpaa i mindre og mindre kredse at sænke sig ned mod vandet enten for at fange fisk eller slukke sin tørst. Jeg vidste, hvor ofte J forgjæves har gjort jagt paa dette stolte dyr, som er ligesaa sky som den er klog, og hvor gjerne J vilde have en ørn som pryð paa eders bolig. Derfor skjulte jeg mig i skoven for at saa sigte paa fuglene. Et par dage viste de sig ikke. Dog for fire dage siden var de atter at se, men netop som jeg skulde til at skyde, udsprød den ene af dem et gennemtrængende skrig, og straks efter var de forsvundne. Hvad var det? spurgte jeg mig selv. Skulde der være et roddyr i nærheden? Jeg holdt mig rolig for at komme til visshed. Ikke en lyd var at høre. Men da fufede pludselig en pil forbi mit hoved og borede sig fast i træet ved siden af mig. Det var en seminolpil. Straks affyrede jeg mit gevær i den retning, hvorfra pilen var kommen; men alt forblev stille, og da jeg straks efter traadte frem, som jeg netop betids nok til at se en seminol forsvinde mellem buskene ved floden. Men, hjære herre, denne pil kunde umulig være bestemt for mig; thi hvad fordel kunde indianerne have af at skade mig. Pilen gjaldt eder, derom kan der ikke være nogen tvil. Seminolen troede, det var eder, som stod skjult bag træet, og ikke mig.“

„Endnu mere vil J saa vide“, vedblev Pedrillo, medens hans herre blev staaende der taus med blikket mod marken, „hvis J vil spørge ud negeren Blas om, hvad han har seet i sandet ved flodbredden.“

Et øieblik efter var den omtalte neger hentet til sin herre og svarede paa dennes forespørgsel:

„Masfa, mange, mange seminoler i sandet, men ikke længere. De har ikke bobet sig længere, fordi Tarik har gjøet.“

gaa fuglefangt.

Øunde som reddere af menneskefod.

„Altsaa har hunden været udenfor huset, Paddy?“ spurgte Rodrigo.

„Det er muligt, men jeg ved ialfsald ikke noget om det; jeg har ikke hørt den gjø, skjønt jeg pleier at sove saa let, at den mindste støi vækker mig“, svarede Paddy og rystede paa hovedet. Han havde aabenbart vanskeligt for at tro det hele.

Ogsaa Rodrigo rystede hensunken i tanker og tvilende paa hovedet. Skulde det være muligt, at indianerne atter vilde begynde krig? De havde nu i saa lang tid holdt sig rolige. „Umuligt vilde det jo ikke være“, sagde han tankefuld.

„Det var altsaa saa, at du tydelig saa merker efter en seminol i nærheden af hundens spor?“ spurgte Rodrigo, idet han vendte sig til Paddy.

„Ja, det er sikkert, massa; derom er der ingen tvil“, svarede denne, „men“, fortsatte han, idet han fæstede sine øine saaledes paa mulatten, at denne ikke kunde udholde hans blik, „der var ogsaa spor af et andet menneske ved siden af, men disse var saa omhyggelig udslettede med haanden, at det næsten ikke var muligt at opdage dem.“

Paddy betonedede meget skarpt ordet næsten, hvilket dog ikke Rodrigo lagde merke til, medens det bragte mulattens øine til at lyne; de syntes at ville gjennemføre negeren. Denne trak neppe merkbart paa skuldrene og taug.

„Den, som kan bringe mig visshed om, hvorledes Tarik er omkommen, skal faa sin frihed, og jeg vil sørge for hans fremtid“, udbroød Rodrigo, hvorpaa han lod negrene og Pedrillo gaa sin vei.

Paddy blev tilbage; han blev længe staaende og se efter mulatten, som atter rolig eller ialfsald tilsyneladende rolig fulgte efter negerflaverne.

Det var ganske rigtig saaledes, som Paddy havde sagt. Han havde seet fodtrin af et andet menneske ved siden af seminolens, idet denne havde slæbt afsted med hunden. Det

var ikke en seminols lette trin, skjønt han ligesom indianerne maatte have haft moffasin paa fødderne; Paddy havde vanskeligt for at løsrive sig fra den mistanke, at mulatten var med i spillet her; men han havde ikke tilstrækkelig sikkerhed til derpaa at bygge en anklage.

Han undersøgte endnu engang den vei, som dyrets morder havde taget, men opdagede intet nyt. Ved flodbredden forsvandt sporene. De onde mennesker havde tydelig fortsat sin vei i en baad. Dette var grunden, hvorfor Paddy taug.

Men mulatten havde godt forstaaet, at den gamle neger havde fattet mistanke mod ham. Den onde samvittighed er altid mistænksom og saaledes ogsaa her. Ny forbitrelse vaagnede i Pedrillos sjæl. Hans løgn om jagten paa de to kongerørne havde han haabet skulde indbringe ham tak hos hans herre, men han saa intet tegn dertil; at han næsten var bleven skudt for sin herres skyld, havde han dog tænkt skulde have gjort indtryk paa Rodrigo, men denne havde knapt hørt derpaa. Og Paddy, den gamle neger, anede noget, som ikke en menneskesjæl maatte saa vide. Samtidig med, at han var ræd for ham, søgte han den dybeste forbitrelse mod ham inderst i sit hjerte.

(Fortsættes.)

Frelst!

Ht stort modemagasin brændte. En ung mand stod oppe i øverste etage og fæstede de kostbare stoffer ned paa jorden. Stigen, som stod skillet til det vindu, han skulde gaa ud af, naar ilden nådte ham til at forlade sin plads, faldt pludselig om og knækkede paa den haarde stenbro. I samme øieblik omspændte flammerne lokalet. Greben af en navnløs rædsel styrkede han ud paa taget og skreg om hjælp. I første øieblik var der ingen, som saa ham, ingen, som hørte ham. Endelig blev man opmærksom

paa ham omgiben af store røgskyer; hurtigt blev der sat stiger til muren; de var for korte. Man bandt to sammen, men i det øieblik man vilde reise dem op, stilttes de ad. Man kastede reb op, men ingen af dem naaede taget. Ilden greb altid mere og mere om sig; advarslende knyttren lod sig høre og lange ildtunger stikkede op af taget.

Den unge mand saa, at han var indestuttet; en frygtelig død ventede ham; der var kun minutter tilbage. Der var intet andet for ham at gjøre, end at overlade sig til sin skjæbne! Han lagde sig paa den yderste kant af taget for at vente døden. Og da tænkte han paa fremtiden, paa sin fremtid. — Denne fremtid havde han forsømt at asfurere . . . ja, han havde endog saa forsømt at tænke paa den. Fra dag til dag havde han opfat at syssle med sit livs hovedspørgsmaal. Alle tildragelser i hans tilværelse passerede forbi hans erindring med en vidunderlig tydelighed. Opsættigheden mod hans forældre, hans ungdomsdaarstaber, hans urenhed, hans usømmelige tale, hans forglemmelse af Gud, alt det for gjennem hans sjæl som et lyn. . . Samvittigheden vaagnede. . . Selvbekreidelse knuste ham. . . Han mødte den guddommelige retfærdighed, som han før ikke havde gjort sig nogen forestilling om. Helvede blev for ham en skrækkende virkelighed. En indre stemme raabte til ham: „Du er fortabt!“ — Han vidste det, han følte det!

O Gud! forbarm dig, raabte han, tilgiv, tilgiv mig! Bludselig vendte hans tanker sig til Jesus Kristus. Han ser ham naglet til korset. Han husker, at da han døde paa korset, udfønedes han menneskenes synder.

Han tror det, og med fuldkommen tillid overgiver han sig til ham — eneste tilflugt — eneste frelser. Da blev verdens frelser — Jesus — hans frelser. Der kom stilhed og ro — den fuldkomne ro, som Jesus giver, fyldte hans hjerte.

Døden var der; men fremtiden havde

tabt sin værdsel; Himmelens porte aabnede sig for ham.

Bludselig strøg et reb hen ad ham, han greb det, reiste sig op, kastede rendeknuden omkring en bjælle, og med en overbættens ro og kraft lod han sig glide ned til jorden, fri og frelst, under mængdens hurraaab.

Denne mand lever endnu, og hans forvandlede liv vidner om Herrens fulde naade mod dem, som hører hans røst!

Et prøvet middel.

Der fortælles om Abraham Lincoln, en af de forenede staters mest fortjente præsidenter, at han aldrig handlede i opbrusende iver og brede, men altid var rede til at tilgive og at optræde sagtmodig mod alle. Hans sekretær blev en dag drillet og fortrædiget paa flere maader af en uforstammet mand. „Jeg maa straks skrive til ham og sige ham min mening“, sagde sekretæren. — „Ja, gjør det“, sagde Lincoln smilende, „skriv straks og sig ham rent ud Deres mening; skaan ham ikke, men sig ham alt, hvad De har lyst til at sige.“ Glad over at have præsidenten paa sin side satte den unge mand sig ned og skrev et langt brev, hvori han ikke sparede paa ord for at udtrykke sin harme. — „Det er rigtigt“, sagde Lincoln leende, da han havde læst brevet. — „Saa vil jeg straks sende det afsted.“ — „Send det“, udbrød præsidenten; „nei, det er just det, De ikke skal gjøre. Nu skal De bare rive det istykker. De har lettet Deres sind, det er alt, hvad der behøves. Riv brevet istykker, det er det eneste, det duer til. Breve med bitre og brede ord kan vi til nød skrive, men vi bør aldrig affende dem.“ — Jeg tænker, at vi alle har godt af at lægge os Vincolns ord paa sinde.

Til billederne.

1ste billede. Røvejagt i Rusland. Røven er en slem hønsetyv, hvor den findes, enten det er i Norge eller udenlands, og overalt er det en alt andet end let sag at faa tag i den listige hr. Mikkel. Hvert aar bliver der dog dels ved gift og dels paa anden maade dræbt en masse ræve i vort land, og at den heller ikke i Rusland ustraffet faar være hønsetyv, ser vi af vort billede. Dens sluhed og rappe ben lader dennegang ikke til at skulle kunne hjælpe den; hundene er altfor nær indpaa, og jægeren paa sin raske hest kan være sikker paa sit bytte.

2det billede. Paa fuglefangst. Det er frygtelig morsomt, synes de tre børn; derom er der ingen tvil. Hvor spændt de følger den lille fugls bevægelser! Blot den snart vilde hoppe ind i fælten til det lokkende talgstykke. En liden bevægelse i snøren og den vilde da straks være deres fange! Men om det er morsomt, saa er det dog ingen pen fornøielse, og vi tilføier: Lad heller smaafuglene være i fred!

3dje billede. Hunde som reddere af menneskeliv. Det er den gamle historie om hundens klogskab og trofasthed. Udmattet af at vandre om i uveir og uføre er den trætte vandrer sunket om, men de kloge

hunde har fundet hans spor og reddet hans liv. Søit lader den ene sin hylen høre, og den anden slikker kjærlig hans haand.

Det peneste og det styggeste træ.

En flok børn sad engang og snakkede om træerne. Da siger en af dem: „Men ved I, hvilket træ er det peneste i verden?“

Den lille Hanna klappede i hænderne og raabte uden at betænke sig: „Det er juletræet, som har saa mange pene lys og dejlige ting.“

„Ja, ja, ja! Det er juletræet“, raabte alle de smaa.

„Men hvilket træ er det styggeste af alle?“ blev der atter spurgt.

Den usikkertlige Frank var dennegang den raskeste til at svare:

„Birke-træet! Thi af det faar man ris!“
Dg alle børnene gav sig til at le; thi de vidste, at Frank's moder mere end én gang havde maattet benytte birkeriset paa sin lille guts ryg; thi han var slet ikke altid saa snil, som han burde.

„Sy dig! Papa har sagt, at vi ikke har noget penere træ end birken!“ var en saa fornuftig at sige; men det hjalp ikke; børnene lo og lo og syntes, at Frank's svar var gruelt morsomt.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 21.

Talrige bedragerier sker i hestehandel.

Billedgaade.

9 ss 1

1

S_h

E_r
E_r

